

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Jiří Procházka

Název práce: Off-White & Tvář Feminismu

Posudek vedoucí/ho práce ☐

Posudek oponenta/ky ☒

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Mgr. Josef Ledvina Ph.D.

Hodnocení obsahu a výsledné podoby bakalářské práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně – F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....B.....
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....C.....
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....B.....
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol.....B.....
Jazyková a stylistická úroveň práce.....C.....
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....C.....
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....B.....
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....A.....

Celkové hodnocení bakalářské práce.....B.....

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Text Jiřího Procházky některými svými rysy vybočuje z obvyklého žánru teoretické kvalifikační práce. Sám autor v závěru vysvětluje, že se struktura textu „snaží jít co nejvíce naproti čtenářovu postupného odkrývání jednotlivých vrstev informací, úzce navázaných jedna na druhou, dovolující celkové vyznění tématu a kontextu, který se primárně snažím ve své práci nezasvěcenému čtenáři popsat“. Jakkoli lze mít k zvolenému přístupu řadu výhrad, jsem přesvědčen, že zvolená technika „postupného odkrývání“ neústí v chaos ale ve funkční a originální celek.

Procházka se v práci snaží poukázat na to, „v jaké situaci a kontextu působí feminismus jako pojem v rámci vizuální kultury s ním spjaté“. Oproti možným očekáváním se v textu nesetkáme s rozboru klíčových teoretických a programových textů, vedle eseje „Vizuální slast a narativní film“ Laury Mulvey jsou zde hojně citovány zejména „Podklady pro teorii Dívky“. Tuto teoretickou úspornost plně vynahrazují početné a relevantní odkazy a aluze k fenoménům z oblasti populární hudby a módního průmyslu, které tak či onak souvisejí otázkami (nejen) ženské emancipace.

Za klíčové pro pochopení textu považuji tvrzení, že „problematika diskriminace a nerovnoprávnosti pohlaví souvisí s jakýmsi nepsaným, avšak všudypřítomným pravidlem o snaze dosažení shody“. Procházka zde zjevně poukazuje na to, jak normativní obraz ženské krásy vede k nápodobě, stylizaci a přebírání vzorců chování. Jestliže samotná tato myšlenka není nijak revoluční, práce je pozoruhodná tím, že tento „zákon shody“ sumárně neodsuzuje. Procházka naopak předvádí, jak do populární kultury vstupují nové vzory s „memetickým potenciálem“, které se stávají součástí procesu emancipace. Zákon shody tak zůstává v platnosti, jen se dynamicky proměňují a rozšiřují předměty nápodoby.

Hlavní výtku bych měl k stylistické úrovni práce. Komplikovaná větná skladba vede k opakovaným vyšinutím z vazby, u práce tohoto typu bych obecně očekával mnohem větší formální „dotaženost“.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji B.

Otázka:

Autora bych porosil, jestli by mohl rozvinout svou ideu „zákona shody“.

Datum:

Podpis: